

Kleine zaadjes van uitwisseling

Toen ik uit het vliegtuig stapte om als een van de twee Nederlandse CIR's aan mijn JET uitdaging te beginnen dacht ik, gewapend met een 18 pagina tellend rapport van mijn voorganger, een aardig overzicht van mijn toekomstige werkzaamheden te hebben. Niets was minder waar, en dat niet ten slechte van het informatieve verslag. Geen enkel verslag had mij kunnen voorbereiden voor alle nieuwe ervaringen en uitdagingen die mij in het JET programma te wachten stonden.

Ik woon nu alweer twee jaar op een eilandje bij Kyushu dat gaat onder de naam Hirado. Hirado mag dan een kleine gemeente zijn in het noorden van Nagasaki, het heeft een grote geschiedenis. Van internationale handel tot uitvalsbasis van Japanse expedities naar China. De eerste zen en shingon rituelen werden hier gehouden en veel westerse producten zoals brood, bier en westerse medicijnen zijn hier geïntroduceerd. Als eerste plek waar de Nederlanders en de Engelsen handel dreven neemt het nog steeds een belangrijke plaats in, in de relaties tussen Japan en deze landen. Deze indrukwekkende geschiedenis heeft mij laten realiseren dat toen ik naar Japan kwam ik eigenlijk nog maar weinig wist over de relatie tussen het land waar ik zou gaan wonen en het land waar ik ben opgegroeid.

De geschiedenis is de reden voor mijn functie hier op het stadhuis. Het vormt een brede basis voor een enorm scala aan

werkzaamheden waarvan de meeste draaien om Nederland, en dat zijn er veel! Ik herriner mij nog goed de eerste werkdag. Ik werd na alle registratie procedures gebriefd over mijn werk. `Volgende week begint het voetbal uitwisselingsproject, dus je moet deze speech vertalen, en deze, en...` In totaal lagen er 12 speeches klaar om vertaald te worden in twee dagen en daarna begon direct de uitwisseling waarvoor ik elke dag van 's morgens vroeg tot 's avonds laat in de weer was. Het zou tekenend zijn voor de rest van mijn werk in Hirado: altijd druk en altijd weer nieuwe ervaringen en uitdagingen.

Een aantal dingen die ik voor mijn werk hier heb moeten doen zal ik nooit vergeten. Om te beginnen de viering van de 400 jaar handelsrelaties tussen Japan en Nederland, die begonnen zijn hier in Hirado. Gedurende dit jaar worden er allerlei festiviteiten georganiseerd en ik mag mij zeer gelukkig prijzen met een werkgever die erg open staat om nieuwe ideeën uit te proberen. Zo heb ik vorig jaar in de aanloop naar dit jaar naar eigen smaak een geheel nieuwe Engelse website kunnen maken, iets wat ik met veel plezier gedaan heb. Ook dit jaar hebben we veel nieuwe projecten opgezet en uitgevoerd. Zo kwamen er bijvoorbeeld 12 Nederlanders naar Hirado om een show voor kleuters te geven. Tijdens de planning en uitvoering van dit soort evenementen wordt altijd goed duidelijk hoe groot en sterk de verschillen kunnen zijn tussen

Saving the Planet

I remember how much I enjoyed Saturday mornings when I was a child. Once the alarm clock rang, I would get up quickly from my bed and run towards the living room. There, my friends from the neighborhood and I would wait. Suddenly, a loud cracking sound would burst out from the television set, and all of us would shout "Ultraman!".

Watching children's programs is one of my fondest childhood memories. I used to watch hundreds of them, programs about things like giant robots or cyborg heroes fighting to save Earth from alien monsters. Whenever it was time for bed, I always wondered what would happen to our planet if super heroes never existed. I loved them so much. If it were not for my big brother telling that they are all fake and made in Japan, I would have believed they truly existed. These programs were one of the reasons why I became interested in Japan. It was summer of 2006 when I got a phone call asking me if I would be interested in joining the JET Programme. I had heard from my friends that it was some kind of English language teaching programme. I did everything I could to seize this opportunity, took the interview and then left it all up to fate.

It has been nearly two years since I received the call in the humid monsoon month of September that brought me to where I am now. I still find myself astounded sitting here at my desk, 3,000 kilometers away from Manila. I was given the exceptional title of Coordinator for International Relations. I have had the opportunity to share Philippine culture and offer assistance to

foreign national residents. It took me a year to adjust to the living and working environment. At home, I had worked with many Japanese companies, but who would ever have thought that I would be working at a public office. Back home, the only reason I drop by the city office is to pay my residence tax.

It is also my duty to translate forms and documents from Japanese to English or Tagalog. It is not easy when you cannot speak Japanese but thanks to my colleagues and my handy dictionary, office work has been a little easier. Also, my favorite part of the job is visiting day care centers where I have the opportunity to spend time with them reading stories, singing songs and playing a lot of games. During lunch break, I am able to show off my chopstick skills and talk about my life here in Japan. It also gives me the chance to listen to them talk about their experiences. It is not often that they have visitors from other countries, so I try to make them feel that I am as foreign as possible. Some things that seemed most foreign to me happened during lunch time, for example, I wondered how a child can eat a double helping and not leave any leftovers? And, how they all can be so diligent about separating combustible and non-combustible trash? It is still a mystery to me.

Let me talk a little about where I come from. I was brought up in Manila, but my family is from Pampanga. Pampanga is located in central Luzon, the northern island of the Philippines. "Pampanga" means "river people" and the Rio Grande de la Pampanga is the heart and mind of the Pampanga people. I was surprised to hear that

Remco Evert-jan Vrolijk

twee landen. Natuurlijk gaat dit soms gepaard met aanpassingen en tegenslagen maar het resultaat is altijd fantastisch en een aantal van de beste momenten die ik hier beleefd heb waren tijdens of na afloop van dit soort evenementen wanneer ik kleine kinderen met grote ogen en een glimlach naar de Nederlanders zag kijken, of de enthousiaste verhalen hoorde van vrijwilligers. Dit soort momenten maken het werk als CIR echt waardevol.

Een andere ervaring is het tolken, wat ik nog nooit had gedaan voordat ik aan het JET programma begon. Na een aantal uitwisselingsprojecten moest ik voor de burgemeester 2 uur lang vertalen tijdens een dinner met de Nederlandse minister voor Economische zaken. In het begin zeer zenuwslopend maar het ging eigenlijk steeds beter. Later kwamen ook culturele experts om vooronderzoek te doen naar de voordracht voor de registratie van de kerken in Hirado als UNESCO Werelderfgoed. Deinerend op een boot en met andere professionele vertalers, stond ik vertalingen te schreeuwen over opgravingen en bekeerde christenen. Wie had twee jaar geleden gedacht dat ik dit soort ervaringen als tolk zou opdoen in Japan? Ik in ieder geval niet!

Naast mijn drukke werk zijn er ook veel andere dingen die mijn tijd hier zo bijzonder maken, zoals het beiten van mijn eigen inkan-stempel, meedoen aan de kendo teamwedstrijden en de shinto

ceremonie bijwonen van de bruiloft van een vriend. Er zijn teveel dingen om op te noemen maar zeker een bijzondere ervaring is om mee te doen aan de drakendans tijdens het Hirado Okunchi festival. De trainingen van twee maanden monden uit in een hele lange dag op 25 oktober waarop we van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat de drakendans doen. Het begint 's morgens bij de tempel en we lopen dan een dag lang door de stad met de meer dan 100 kilo wegende draak. Om boze geesten te verjagen dansen we niet alleen, we steken de kop bij elk huis in de stad naar binnen. Het is een zware dag maar het is ontzettend mooi om met iedereen samen mee te doen, niet als buitenlander maar als inwoner van mijn wijk. Ik ben ontzettend dankbaar dat ik een kans op om mee te doen aan deze eeuwenoude traditie van de Nagasaki regio. Het is zeker een van de ervaringen die ik nooit zal vergeten.

Ik had geen idee wat ik moest verwachten toen ik twee jaar geleden in Hirado aankwam, maar na zoveel uitdagingen heb ik belangrijke ervaringen op kunnen doen. Ik hoop dat door mijn werk voor de internationale uitwisselingsprojecten en door al de verschillende ontmoetingen die ik hier heb gehad, zaadjes heb kunnen zaaien voor iets moois in de toekomst, vooral gezien de huidige bevolkings afname hier. Ik hoop dat mijn aanwezigheid hier niet alleen voor mijzelf maar ook voor anderen om mij heen nuttig zal zijn!

オランダ語

Geronimo Paras Brillo

Koshigaya City is also known as the "city of rivers".

Koshigaya City is intersected by five rivers, which are the location of local events like the Annual Hanabi Taikai Fireworks Festival and Koi Nobori Carp Streamers Festival on the Motoarakawa River.

I know that living near a river is not always fun. This is because I have experienced one of the largest volcanic explosions of the 20th century. The aftermath of Mount Pinatubo left thousands homeless who were swept away by lahars. Koshigaya also has had its share of disasters. In 1986, Typhoon No. 10 flooded the city leaving hundreds of houses underwater.

In the Philippines I was involved in many environmental preservation volunteer activities. After coming to Japan, I joined a fire and earthquake emergency exercise specially prepared for foreign nationals residing in city, where I acted as an English language interpreter explaining the dangers of earthquakes and fires. There was an earthquake simulation machine too, and everybody took turns riding it. Looking at the makeshift house shaking up and down gave me flashbacks of when Mount Pinatubo erupted. They taught us what to do in case of an earthquake or fire, and how to handle the fire extinguisher. They also taught us the basics of CPR and how to use an AED. It made me realize that there is nothing we can do to stop the forces of nature, however knowing how nature works will help us know how save not only ourselves but also other peoples' lives.

Many people who visit Manila find its scenic places magnificent, but I would not say that cleanliness is among its good points. One thing that you will notice is garbage piled at every corner. Manila could learn a lot of things about garbage control from Koshigaya. I know because my neighbor always reminds me to separate my trash on garbage collection days. There is one facility here in Koshigaya that literally turns garbage to gold, well almost. REUSE is not only a garbage collecting facility but also an electric power plant. It turns 800 tons of garbage to fuel and produces about 24,000 KW of electric power a day. This power can run hundreds of residences for a year. I guess the lesson here is that things you throw away are not trash but natural resources.

This is my last year on the job, but I will never ever forget the time that I have spent here. I learned a lot of things about Japan. It also made me see the world from a different perspective and helped me discover my own self. It made me more aware of global issues like environmental problems and wars. And, Japan taught me the meaning of volunteer work and how to have more consideration for others. Often it seems it is impossible for one person to make a difference, but living here in Japan has taught me that even just one person can. Learning CPR, helping elderly people cross the street, picking up a can, or just separating your own trash at home is in a small way saving lives or saving the planet. You do not need superpowers like those you see in children programs, you just have to have the will to try and help others, and you become a hero.

英語